

Det börjar bli rutin...

Nu sitter man där, på rätt sida nyårsafton och det känns som som man har knuffat en bil i lite uppförslut och äntligen kommit över krönet. Det är dags att börja rulla och jag vet att det går trögt i början, sakta mak, långsamt..Nästan så man undrar varför man inte lika gärna kan gå bredvid.. Man känner sig ganska trött men på något energiskt vis, eftersom man vet att backen inte kommer tillbaka förrän till hösten... Nåja en och annan uppförsluta finns det ju utmed vägen men dom klarar man liksom av bara farten, även om det just för stunden kan kännas som om man måste kliva av och putta på.

Och det är ju så, vad man än startar upp så är starten den långsammaste delen. Det tar tid att få hjulen att rulla, det tar tid att finna rutin, att få saker att gå av sig självt. Under starten så tänker man på allt, man motiverar sig, brottas med motståndet, käftar emot och stundtals genomför regelrätta gräl med sig själv. De två motpolerna i skallen tjafsar om vem som ska bestämma och man vet själv vem som borde vinna. Men ändå så faller man till föga för den sämre sidan, titt som tätt... Men när man fallit några gånger från den utstakade banan och ändå lyckats ta sig tillbaka till den rätta linjen, så börjar så sakta rutinen att segra. Man behöver inte köra upp en kniv mot strupen varje gång man ska ta nästa steg utan helt plötsligt finner man nöje i att göra det rätta. Samtidigt står folk i ens närhet och tyst funderar på vad för drog man går på för att ha så'n ork att hålla på med sån skit...

Dom ruskar på huvudet, ler falskt åt en, och tänker i sitt stilla sinne att han kan ju fan inte va' klok... samtidigt som dom har en liten svart sticka som retar dom. En liten sticka av avundsjuka, att dom själva inte har kunnat ta sig över krönet. Dom gav upp och ringde bärgningshjälp, körde skiten till skroten och satte på TV:n och tog en bärs istället.

En man kommer på cykel rakt emot mig. Jag kan inte låta bli att beundra honom, för att han har fått rutin i sitt cyklande. Varför är det så jäkla märkvärdigt? Jo, klockan är 07.15, torsdag morgon. Det är minus 14 grader ute och det är en massa snö överallt. Men det verkar inte bekomma honom ett dugg. Han cyklar förbi mig och ser att jag tittar på honom. "Gomorrn" säger karln... Jag fick vända mig om och ropa det efter honom eftersom jag var så påpälsad. Hade jag bara vridit huvudet, hade jag förmodligen dött kvävningssöden efter att ha svält den ludna jack-huvan.

Jag promenerar från min morgonträning, som denna gång inte gick så bra. Uppvärmad körde jag på och som ett brev på posten kom muskelbristningen, en liten men ändå tillräckligt för att knuffa av mig från den rätta linjen. Nu blir det försiktighet i några veckor..

Sen ska man bygga rutin igen. Dom säger att det tar sju veckor att bygga rutin, tre veckor att förstöra den... Rutiner ska man inte tappa... Det gäller att köra annat under tiden...

Men vad har jag upptäckt nu då?

Jag har tappat en rutin. En av de viktigaste rutiner som finns... Tankerutinen.

Jag har aldrig någonsin ägnat så lite tid åt någon motorcykel som jag har gjort denna vinter, inte ens då jag inte ägde nån...

Det slog mig på nyårsafton, mitt i tuggan av den smördegsinbakade oxfilén, med mitt Chateaneuf-du-Pape i höger hand på väg mot munnen. Min fru säger "Skål för att min make ska sälja motorcykeln." I den blixtrande tiondelen av en sekund som passerade efter att hennes sista "n" tonat ut körde innovationscentrum innanför pannbenet igång, jag såg för mitt inre hur jag snabbt satte ihop en konstruktion bestående av en upponervänd brandsläckare sammanbunden med mina rejäla fyrkverkeripjäser, fastbunden på ryggen på min kära hustru. Jag såg för mitt inre hur jag bröt av tändstickor i iver att tända så snabbt som möjligt.

Jag kommer till sans när hon själv skrattar åt det befängda i påståendet och ler lite flörtigt åt min reaktion och jag kan återgå till mitt vinglas' färd mot munnen. Det är då som jag känner en stickande sorg eller snarare en saknad. Jag slår undan tanken för kvällens skull.

Det blir inte bättre dagen efter då jag sitter vid datorn och tittar på bilder på hojen... Det blir nästan jobbigt och jag inser att det var alldeles för längesedan som jag hälsade på honom och strök honom med-lacks. Jag ger ett nyårslofte. Jag ska nu ägna tid åt hojen. Jag ska ta tillvara på tisdagarna och åka och hälsa på honom och utrusta snyggingen med mer blingbling än nånsin... Blingbling som redan i november kom till min postlåda från Florida efter en färd som måste hetat duga...

Avin dök upp mitten av november och jag konstaterade att min beställning trillat in till Göteborg efter en färd på runt 2 veckor. Jag undrade stilla varför det tagit sån tid men tänkte väl att dom valt en mer ekonomisk transport.

Jag tar mig till postens utlämningsställe och lämnar fram avin. Damen på andra sidan tuggar tuggummi på det sättet man gör när man är tonåring, med öppen mun, smackande och smällande och med en min som visar att tuggummit förmodligen passerat bäst-före-datum... För en sekund upphör tuggandet, hon tittar på avin, tittar på mig, tittar på avin och säger: "från utlandet, va?" Jag blir trött men bestämmer mig snabbt att hänga på puckot och säger hurtigt: "Du kan dina grejer, du." Hon ler samtidigt som tuggandet ökar till en frekvens som skulle kunna få Älvsborgsbron att börja självsvänga. Hon svansar iväg med tydliga höfter, typ öltunna på längden, och kommer åter med ett paket eller det som en gång var ett paket.

Det känns som om de olika transportbolagen har slagit vad.

"I'll bet we can kick this sucker from here to Sweden". Den är tejpad, tejpad, tejpad och all spänst i den wellpapp en kartong består av är som bortblåst. Paketet är fornbart som en vattenfylld plastpåse och jag börjar misstänka lite smått att mina prylar inne i paketet tillhör smulornas värld numera.

Hon med tuggummit tittar på den min jag stöter fram, tittar på paketet och ser helt plötsligt alldeles chockad ut, ungefär som om paketet precis just nu landade på hennes bord från ett flygplan som passerat i överljudshastighet.

Jag frågar henne om hon har en sax så att jag kan kontrollera innehållet. Jag får låna en sax, klipper upp paketet och tittar in. Tuggumman hänger över mig och en söt doft av parfym från Överskottsbolaget attackerar mina doftsensorer.

Där i ligger det ett antal mindre förpackningar, lite mindre tilltufsade men hela. Jag plockar ut allt, lägger upp dom på bordet och konstaterar att allt är helt. Hon säger nå't om tur, jag hade en elak kommentar som jag dock sväljer hel och tackar för mig.

Jag vänder hemåt och bestämmer mig för att börja montera fast det per omgående.

Det är här nånting händer, nåt ofattbart. Jag gör det inte, jag åker inte till hojen och börjar montera utan jag bestämmer mig för att vänta en vecka. Nästa vecka likadant.

Där tappade jag rutinen som inte var uppbyggd i grunden, jag trillade av linjen och vips så var det andra saker som upptog mina något förvirrade hjärnceller.

Det tog en dryg månad och en risktagande hustru innan jag hittade vägen tillbaka till linjen.

Längtan börjar ta över nu. Saknaden är liksom inte så stark, det är längtan som lockar nu. Jag vet att vi har 3 månader framför oss, när man kan stå i garaget och njuta och jag kommer att njuta av detta. Det är nu som hjulen ska börja rulla, man ska kunna åka med i tre månaderna och sakta närma sig målet utan att egentligen se tiden som nå't som är i vägen.

Istället för att säga "De e mer än 3 månader kvar nu, pust" så säger man "det är mindre än fyra månader kvar, YES"!

Tre månader med massa "krom-skit" som en viss VRS-are sa till mig på Tånga, jag tycker det ska bli så härligt. Sen tar putsandet vid, en service hos Kenneths och sedan ett besök hos vår hjälte P-O..

Fan va tiden går fort. Va härligt det ska bli!

Det börjar bli rutin.

Längtan, alltså ;-)

Bo Slipsen Nilsson